

62017CJ0045

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

18. ledna 2018 ( \*1 )

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb kapitálu – články 63 a 65 SFEU – Nařízení (ES) č. 883/2004 – článek 11 – Odvody z kapitálových příjmů použité na financování systému sociálního zabezpečení členského státu – Osvobození pro státní příslušníky členského státu Evropské unie účastníci se systémem sociálního zabezpečení jiného členského státu – Fyzické osoby, která se účastní systému sociálního zabezpečení třetího státu – Rozdílné zacházení – Omezení – Odvodnění“

Ve věci C-45/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Francie) ze dne 25. ledna 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 30. ledna 2017, v řízení

Frédéric Jahin

proti

Ministre de l'Économie et des Finances,

Ministre des Affaires sociales et de la Santé,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení A. Borg Barthet, vykonávající funkci předsedy senátu, M. Berger a F. Biltgen (zpravodaj), soudci,

generální advokát: P. Mengozzi,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

–

za F. Jahina E. d'Onorio di Meo, avocat,

–

za francouzskou vládu D. Colasem a R. Coesmem, jako zmocněnci,

–

za Evropskou komisi D. Martinem a L. Malferrarim, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez

stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 63 až 65 SFEU, jakož i článku 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72).

2

Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Frédéricem Jahinem a ministre de l'Économie et des Finances (ministr hospodářství a financí, Francie), jakož i ministre des Affaires sociales et de la Santé (ministr pro sociální věci a zdravotnictví, Francie) ve věci platby několika příspěvků a daňových odvodů za roky 2012 až 2014 týkajících se příjmů z majetku obdržенých ve Francii.

Právní rámec

Unijní právo

3

Nařízení č. 883/2004 k 1. květnu 2010 zrušilo nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatnění systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby a jejich rodiny pohybující se v rámci Společenství ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1) (dále jen „nařízení č. 1408/71“). Ustanovení nařízení č. 883/2004 relevantní pro projednávanou věc však nedoznala podstatných změn oproti ustanovením, která jim odpovídala ve zrušeném nařízení.

4

Článek 2 nařízení č. 883/2004, nadepsaný „Osobní oblast působnosti“, v odstavci 1 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na státní příslušníky členského státu, osoby bez státní příslušnosti a uprchlíky bydlící v některém členském státě, kteří podléhají nebo podléhali právním předpisům jednoho nebo více členských států, jakož i na jejich rodinné příslušníky a pozůstalé.“

5

Článek 3 odst. 1 uvedeného nařízení zní:

„Toto nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení:

a)

dávky v nemoci;

b)

dávky v mateřství a rovnocenné otcovské dávky;

c)

dávky v invalidit?;

d)

dávky ve stáží;

e)

dávky poz?stalým;

f)

dávky p?i pracovních úrazech a nemocech z povolání;

g)

poh?ebné;

h)

dávky v nezam?stnanosti;

i)

p?edd?chodové dávky;

j)

rodinné dávky.“

6

?lánek 11 odst. 1 uvedeného na?ízení stanoví:

„Osoby, na které se vztahuje toto na?ízení, podléhají právním p?edpis?m pouze jediného ?lenského státu. [...]“

7

Na?ízení ?. 883/2004 se podle rozhodnutí Smíšeného výboru EHP ?. 76/2011 ze dne 1. ?ervence 2011, kterým se m?ní p?íloha VI (Sociální zabezpe?ení) a protokol 37 k Dohod? o EHP (Ú?. v?st. 2011, L 262, s. 33), použije na všechny ?lenské státy Evropského hospodá?ského prostoru (EHP).

8

Krom? toho, pokud jde o Švýcarskou konfederaci, podle ?lánku 8 Dohody mezi Evropským spole?enstvím a jeho ?lenskými státy na jedné stran? a Švýcarskou konfederací na stran? druhé o volném pohybu osob, podepsané v Lucemburku dne 21. ?ervna 1999 (Ú?. v?st. 2002, L 114, s. 6), která vstoupila v platnost dne 1. ?ervna 2002, smluvní strany upraví v souladu s p?ílohou II uvedené dohody koordinaci systém? sociálního zabezpe?ení. Rozhodnutím Smíšeného výboru z?ízeného podle Dohody mezi Evropským spole?enstvím a jeho ?lenskými státy na stran? jedné a Švýcarskou konfederací na stran? druhé o volném pohybu osob ?. 1/2012 ze dne 31. b?ezna 2012, kterým se nahrazuje p?íloha II této dohody týkající se koordinace systém? sociálního

zabezpečení (Úř. věst. 2012, L 103, s. 51), jež vstoupilo v platnost dne 1. dubna 2012, došlo k aktualizaci oddílu A uvedené přílohy, který nyní odkazuje na nařízení č. 883/2004.

Francouzské právo

9

Článek 1600<sup>0</sup> C code général des impôts (obecný daňový zákoník) ve znění použitelném na skutkový stav v původním řízení stanoví:

„Obecný sociální příspěvek z příjmů z majetku se vyměřuje, kontroluje a vymáhá v souladu s ustanoveními článku L. 136<sup>6</sup> code de la sécurité sociale (zákon o sociálním zabezpečení).“

10

Článek L.136-6 zákona o sociálním zabezpečení ve znění zákona č. 2012<sup>958</sup> ze dne 16. srpna 2012 zní následovně:

„I. – Fyzické osoby, které jsou daňovými rezidenty ve Francii ve smyslu článku 4 B obecného daňového zákoníku, jsou povinny k příspěvku z příjmů z majetku, při jehož výpočtu se jako základ použije částka výše příjmů z majetku zohledňovaná při stanovení daně z příjmu [...].“

la. – Povinnost k příspěvku mají též fyzické osoby, které nejsou daňovými rezidenty ve Francii ve smyslu článku 4 B obecného daňového zákoníku, a to z částky výše příjmů uvedených v článku 164 B téhož zákoníku zohledňované při stanovení daně z příjmu.

[...].“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

11

Frédéric Jahin, francouzský státní příslušník, má od roku 2003 bydliště v Itálii. Vykonává tam výdělečnou činnost a je tam ústátníkem soukromého systému sociálního zabezpečení.

12

Mezi roky 2012 a 2014 byl ve Francii povinen k různým odvodům týkající se příjmů z nemovitostí, jakož i zisku plynoucího ze zcizení nemovitosti.

13

Soudní dvůr, kterému již byla předkládajícím soudem, Conseil d'État (Státní rada, Francie), předložena žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v jiné věci týkající se stejných odvodů, ve které byl vydán rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter (C<sup>623</sup>/13, EU:C:2015:123), v podstatě rozhodl, že takové odvody, pokud mají přímou a relevantní souvislost s některými oblastmi sociálního zabezpečení vyjmenovanými v článku 4 nařízení č. 1408/71, spadají do působnosti uvedeného nařízení a vztahuje se na něj zásada použití právních předpisů jediného členského státu, stanovená v čl. 13 odst. 1 uvedeného nařízení, přestože jejich základem jsou příjmy z majetku osob povinných k dani, nezávisle na výkonu jakékoli výdělečné činnosti.

14

V návaznosti na tento rozsudek předkládající soud rozhodnutím ze dne 27. července 2015 rozhodl, že fyzické osoby ústátníci se systému sociálního zabezpečení v jiném členském státě

jsou oprávněny požadovat vrácení odvodů, kterým byly ve Francii podrobeny příjmy z jejich majetku.

15

Pravidla pro vrácení odvodů provedených v rozporu s unijním právem byla upřesněna dvěma tiskovými zprávami ze dne 20. října 2015, vydanými secrétaire d'État chargé du Budget (státní tajemník pověřený rozpočtovou správou, Francie) a generálním ředitelem pro veřejné finance (Francie). Upřesňuje se v nich zejména to, že nárok na vrácení je vyhrazen pouze fyzickým osobám účastnícím se systému sociálního zabezpečení jiného státu než Francie, který je členem Evropské unie, EHP, nebo systému sociálního zabezpečení Švýcarské konfederace, čímž došlo k vyloučení fyzických osob účastnících se systému sociálního zabezpečení ve třetích státech.

16

Dne 11. března 2016 podal F. Jahin k předkládajícímu soudu v souvislosti s uvedenými tiskovými zprávami žalobu pro překročení pravomoci, v níž tvrdil, že uvedené vyloučení je v rozporu s nařízením č. 883/2004 a se zásadou volného pohybu kapitálu zaručeného článkem 63 SFEU.

17

Za těchto podmínek se Conseil d'État (Státní rada) rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„Mají být články 63, 64 a 65 SFEU vykládány v tom smyslu, že:

1)

Okolnost, že osoba, která se účastní systému sociálního zabezpečení jiného státu, který není členem [Unie] ani [EHP], ani není [Švýcarskou konfederací], podléhá, tak jako osoby, které se účastní systému sociálního zabezpečení ve Francii, odvodům z kapitálových příjmů stanoveným francouzskými právními předpisy, jež spadají do oblasti působnosti nařízení [č. 883/2004], zatímco osoba, na kterou se vztahuje systém sociálního zabezpečení jiného členského státu zmíněných dvou organizací, než je [Francouzská republika], jim s ohledem na ustanovení uvedeného nařízení podléhat nemůže, představuje omezení pohybu kapitálu z nebo do třetích zemí, které je v zásadě zakázáno článkem 63 [SFEU].

2)

Může být v případě kladné odpovědi na první otázku takové omezení pohybu kapitálu, které vyplývá z kombinace francouzských právních předpisů, jež podrobují sporným odvodům všechny příjemce určitých kapitálových příjmů, aniž samy jakkoliv rozlišují podle místa jejich účasti v systému sociálního zabezpečení, s aktem sekundárního unijního práva, považováno za slučitelné s ustanoveními uvedeného článku Smlouvy o [FEU], zejména:

—

z pohledu čl. 64 odst. 1 [SFEU], v případě pohybu kapitálu, které spadají do jeho oblasti působnosti, z důvodu, že omezení vyplývá z uplatnění zásady použití právních předpisů jediného členského státu stanovené v článku 11 nařízení [č. 883/2004], zavedené do unijního práva článkem 13 nařízení [č. 1408/71], tedy před 31. prosincem 1993, i když odvody z dotčených kapitálových příjmů byly zavedeny nebo se staly použitelnými po 31. prosinci 1993;

–  
z pohledu čl. 65 odst. 1 Smlouvy, z důvodu, že francouzské právní předpisy uplatňované v souladu s nařízením ze dne 29. dubna 2004 zavádějí rozlišování mezi daňovými poplatníky, kteří se z hlediska kritéria vycházejícího z ústí v určitém systému sociálního zabezpečení nenacházejí ve stejné situaci;

–  
z pohledu existence naléhavých důvodů obecného zájmu, které mohou odvodnit omezení volného pohybu kapitálu a jež vycházejí z toho, že ustanovení, která by představovala omezení volného pohybu kapitálu z nebo do těchto zemí, odpovídají cíli volného pohybu pracovníků uvnitř [Unie], sledovanému nařízením [č. 883/2004].“

K předložným otázkám

18

Podstatou obou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda články 63 a 65 SFEU mají být vykládány v tom smyslu, že brání takovým právním předpisům členského státu, jako jsou předpisy dotčené ve věci v původním řízení, podle nichž státní příslušník daného členského státu, který má bydliště v jiném těchto států, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a účastní se v něm systému sociálního zabezpečení, podléhá v daném členském státě odvozením z kapitálových příjmů v rámci příspěvků na tímto státem zřízený systém sociálního zabezpečení, zatímco státní příslušník členského státu Unie účastní se systému sociálního zabezpečení jiného členského státu je podle zásady použití právních předpisů jediného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení, tak jak ji stanoví článek 11 nařízení č. 883/2004, od nich osvobozen, jelikož takové vnitrostátní právní předpisy představují zakázané omezení volného pohybu kapitálu z nebo do těchto zemí.

19

Nejprve je třeba připomenout, že článek 63 SFEU zavádí volný pohyb kapitálu mezi členskými státy a mezi členskými státy a třetími zeměmi.

20

Za tím účelem článek 63 SFEU, který je součástí oddílu IV kapitoly 4 Smlouvy o FEU, nadepsané „Kapitál a platby“, stanoví, že všechna omezení pohybu kapitálu mezi členskými státy, jakož i mezi členskými státy a třetími státy jsou zakázána.

21

Z toho vyplývá, že územní působnost volného pohybu kapitálu podle článku 63 SFEU není omezena pouze na pohyb kapitálu mezi členskými státy, ale vztahuje se také na pohyby mezi členskými a třetími státy.

22

Pokud jde o věcnou působnost článku 63 SFEU, Smlouva o FEU sice pojem „pohyb kapitálu“ nedefinuje, z ustálené judikatury Soudního dvora však vyplývá, že takový pohyb ve smyslu uvedeného článku zahrnuje mj. operace, kterými nerezidenti uskutečňují investice do nemovitostí na území členského státu (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. ledna 2001, Stefan, C-464/98,

EU:C:2001:9, bod 5; ze dne 5. března 2002, Reisch a další, C-515/99, C-519/99 až C-524/99 a C-526/99 až C-540/99, EU:C:2002:135, bod 30, jakož i ze dne 8. září 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, bod 35).

23

Z výše uvedeného vyplývá, že takové odvody, jako jsou odvody uskutečněné podle vnitrostátních právních předpisů dotčených ve věci v původním řízení, spadají v rozsahu, v němž se týkají příjmů z nemovitostí a zisku ze zcizení nemovitosti dosažených v členském státě fyzickou osobou, která má státní příslušnost daného členského státu, ale má bydliště v jiném členském státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, spadají pod pojem „pohyb kapitálu“ ve smyslu článku 63 SFEU.

24

Dále je třeba určit, zda dané zacházení vyhrazené dotčenými vnitrostátními právními předpisy státním příslušníkům daného členského státu, kteří mají bydliště v jiném členském státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a účastní se systému sociálního zabezpečení tohoto členského státu, představuje omezení volného pohybu kapitálu ve smyslu článku 63 SFEU.

25

Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že mezi opatření zakázaná podle čl. 63 odst. 1 SFEU jakožto omezení pohybu kapitálu patří také ta, která mohou od investování v členském státě odradit osoby, které nemají v tomto státě bydliště nebo sídlo, nebo osoby s bydlištěm nebo sídlem v tomto členském státě odradit od investování v jiných státech [rozsudky ze dne 23. února 2006, van Hilten-van der Heijden, C-513/03, EU:C:2006:131, bod 44; ze dne 26. května 2016, NN (L) International, C-48/15, EU:C:2016:356, bod 44, a ze dne 2. března 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 27].

26

V projednávaném případě je nesporné, že francouzské právní předpisy zachází stejným způsobem se svými státními příslušníky, kteří mají bydliště v jiném členském státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a kteří jsou účastníky jeho systému sociálního zabezpečení, i s francouzskými státními příslušníky, kteří mají bydliště ve Francii a účastní se tam systému sociálního zabezpečení, jelikož ti v obou případech stejným způsobem podléhají odvodům z kapitálových příjmů stanoveným vnitrostátními právními předpisy.

27

Naproti tomu pro obě strany Unie, kteří se účastní systému sociálního zabezpečení jiného členského státu, členského státu EHP nebo Švýcarské konfederace, je vyhrazeno výhodnější dané zacházení, neboť jsou od těchto odvodů osvobozeni.

28

Takové rozdílné zacházení může přitom fyzické osoby, které se účastní systému sociálního zabezpečení v jiném členském státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, odrazovat od investic do nemovitostí v členském státě, jehož jsou státními příslušníky, a může tudíž omezit pohyb kapitálu z těchto členských států do daného členského státu.

29

Taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, proto představuje omezení volného pohybu kapitálu mezi členským a třetím státem, které je v zásadě zakázáno článkem 63 SFEU.

30

A konečně je třeba posoudit, zda takové omezení volného pohybu kapitálu může být odvodeno.

31

Podle čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU „článkem 63 SFEU není dotčeno právo členských států [...] uplatňovat příslušná ustanovení svých daňových předpisů, která rozlišují mezi daňovými poplatníky, kteří se nenacházejí v totožné situaci, pokud jde o jejich místo bydliště“.

32

Z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že uvedené ustanovení musí být jakožto výjimka ze základní zásady volného pohybu kapitálu vykládáno striktně. Nemůže tudíž být vykládáno v tom smyslu, že veškeré daňové právní předpisy rozlišující mezi daňovými poplatníky podle místa bydliště jsou automaticky slučitelné se Smlouvou (rozsudky ze dne 17. října 2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 42, a ze dne 7. listopadu 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, bod 34).

33

Výjimka stanovená v čl. 65 odst. 1 SFEU je totiž sama omezena odstavcem 3 téhož článku, který stanoví, že vnitrostátní ustanovení uvedená v daném odstavci 1 „nesmějí představovat ani prostředek svévolné diskriminace, ani zastavené omezování volného pohybu kapitálu a plateb ve smyslu článku 63“ (viz rozsudek ze dne 17. října 2013, Welte, C-181/12, EU:C:2013:662, bod 43).

34

Je tedy třeba rozlišovat mezi nerovným zacházením dovoleným na základě čl. 65 odst. 1 SFEU a svévolnou diskriminací zakázanou odstavcem 3 téhož článku. V tomto ohledu z ustálené judikatury Soudního dvora vyplývá, že k tomu, aby taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená v původním řízení, mohla být považována za slučitelnou s ustanoveními Smlouvy, která se týkají volného pohybu kapitálu, je třeba, aby se rozdílné zacházení týkalo situací, které nejsou objektivně srovnatelné, nebo bylo odvodeno naléhavým důvodem obecného zájmu (rozsudky ze dne 6. června 2000, Verkooijen, C-35/98, EU:C:2000:294, bod 43; ze dne 7. září 2004, Manninen, C-319/02, EU:C:2004:484, body 28 a 29, a ze dne 8. září 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, bod 42).

35

Vyvstává tedy otázka, zda pokud jde o výběr takových odvodů, jako jsou odvody dotčené ve věci v původním řízení, existuje rozdíl v objektivní situaci, pokud jde o jejich bydliště, mezi občanem Unie účastníkem se systémem sociálního zabezpečení jiného než dotčeného členského státu a státním příslušníkem dotčeného členského státu, který je účastníkem systému sociálního zabezpečení v jiném třetím státě, který není členem EHP ani Švýcarskou konfederací.

36

V tomto ohledu je třeba uvést, že kritérium stanovené vnitrostátní právní úpravou dotčenou v



převodním řízení pro odlišení situací fyzických osob povinných k dani sice není výslovně vázáno na jejich bydliště, ale opírá se o jejich účast na systému sociálního zabezpečení.

37

Jelikož však fyzické osoby, které nejsou účastníky systému sociálního zabezpečení německého státu, většinou nemají bydliště v daném německém státě, vede takové kritérium ve skutečnosti k rozlišování fyzických osob povinných k dani v závislosti na jejich bydlišti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. září 2005, Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, bod 38).

38

Proto je třeba ověřit, zda státní příslušník německého státu Unie účastní se systému sociálního zabezpečení jiného německého státu se s ohledem na cíl, podmínky a obsah právních předpisů daného německého státu nachází v situaci srovnatelné se situací státního příslušníka uvedeného německého státu, který má bydliště v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a účastní se v něm systému sociálního zabezpečení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. června 2016, Pensioenfonds Metaal en Techniek, C-252/14, EU:C:2016:402, bod 48).

39

Pokud jde v projednávaném případě o cíl francouzských právních předpisů, je třeba připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 13 až 15 tohoto rozsudku, že tiskové zprávy dotčené v převodním řízení se omezují na specifikaci podmínek vrácení odvodů uskutečněných v rozporu s unijním právem u fyzických osob dosahujících kapitálových příjmů ve Francii, ale podléhajících systému sociálního zabezpečení jiného německého státu.

40

Podle zásady použití právních předpisů jediného německého státu v oblasti sociálního zabezpečení, tak jak je stanovena v článku 11 nařízení č. 883/2004, totiž německý stát nemůže státním příslušníkem německého státu Unie účastníkem se systému sociálního zabezpečení jiného německého státu uložit takové odvody, jako jsou odvody dotčené v převodním řízení, které a) jsou vnitrostátními právními předpisy považovány za daň, mají přímou a dostatečně relevantní souvislost s právními předpisy, které upravují odvody sociálního zabezpečení vyjmenovaná v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 883/2004, a jsou určeny specificky k financování sociálního zabezpečení prvního uvedeného německého státu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, body 23, 24, 26 a 39).

41

Tato zásada použití právních předpisů jediného německého státu v oblasti sociálního zabezpečení má, co se týče občanů Unie pohybujících se uvnitř Unie, zamezit obtížím, které mohou pramenit ze současného použití právních předpisů několika států, a odstranit nerovné zacházení, které by vyplývalo z částečného či úplného souběhu použitelných právních předpisů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. února 2015, de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, bod 37 a citovaná judikatura).

42

Z výše uvedených úvah plyne, že existuje objektivní rozdíl mezi situací státního příslušníka dotčeného německého státu, který má bydliště v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a který se v něm účastní systému sociálního zabezpečení, a situací státního příslušníka německého státu Unie účastníkem se systému sociálního zabezpečení jiného

ženského státu, jelikož pouze na posledně uvedeného je možno v rámci jeho pohybu uvnitř Unie uplatnit zásadu použití právních předpisů jediného ženského státu v oblasti sociálního zabezpečení, stanovenou v článku 11 nařízení č. 883/2004.

43

Naopak neexistuje žádný objektivní rozdíl mezi situací státního příslušníka ženského státu, který má bydliště v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a je ústátníkem jeho systému sociálního zabezpečení, a situací státního příslušníka téhož ženského státu, který v něm má bydliště a ústátní se jeho systému sociálního zabezpečení, jelikož tito příslušníci v obou případech nevyužili svobody pohybu v rámci Unie, a tudíž se nemohou dovolávat zásady použití právních předpisů jediného ženského státu v oblasti sociálního zabezpečení.

44

Z toho plyne, že taková vnitrostátní právní úprava, jako je právní úprava dotčená v předvodním řízení, může být z pohledu čl. 65 odst. 1 písm. a) SFEU odvodněna rozdílem v objektivní situaci fyzické osoby, která je státním příslušníkem ženského státu, ale má bydliště v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a je ústátníkem jeho systému sociálního zabezpečení, a státního příslušníka ženského státu Unie který má bydliště a ústátní se systému sociálního zabezpečení v jiném ženském státě.

45

V každém případě je třeba dodat, že jiný výklad by vedl k tomu, že státní příslušník ženského státu s bydlištěm v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, jako je i F. Jahin, by mohl těžit ze zásady použití právních předpisů jediného ženského státu v oblasti sociálního zabezpečení, uvedené v článku 11 nařízení č. 883/2004, byť ta se v souladu s čl. 2 odst. 1 uvedeného nařízení uplatní pouze na státní příslušníky ženských států, na něž se vztahují právní předpisy jednoho nebo více ženských států v oblasti sociálního zabezpečení.

46

Vzhledem k tomu, že Smlouva o FEU neobsahuje žádné ustanovení, které by volný pohyb pracovníků rozšířovalo i na osoby, které se přestěhují do třetí země, je přitom třeba vyhnout se tomu, aby výklad čl. 63 odst. 1 SFEU, pokud jde o vztahy s jinými třetími zeměmi, které nejsou členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, umožňoval osobám, které nespádají do rámce územní působnosti volného pohybu pracovníků, těžit z této svobody (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2012, Test Claimants in the FII Group Litigation, C-35/11, EU:C:2012:707, bod 100).

47

Vzhledem k výše uvedenému je třeba na položené otázky odpovědět tak, že články 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovým právním předpisům ženského státu, jako jsou předpisy dotčené ve věci v předvodním řízení, podle nichž státní příslušník daného ženského státu, který má bydliště v jiném třetím státě, který není členem EHP nebo Švýcarskou konfederací, a ústátní se v něm systému sociálního zabezpečení, podléhá v daném ženském státě odvozením z kapitálových příjmů v rámci příspěvků na tímto státem zřízený systém sociálního zabezpečení, zatímco státní příslušník ženského státu Unie ústátní se systému sociálního zabezpečení jiného ženského státu je podle zásady použití právních předpisů jediného ženského státu v oblasti sociálního zabezpečení, stanovené v článku 11 nařízení č.

883/2004, od nich osvobozen.

K nákladům řízení

48

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky povodního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Články 63 a 65 SFEU musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání takovým právním předpisům členského státu, jako jsou předpisy dotčené ve věci v povodním řízení, podle nichž státní příslušník tohoto členského státu, který má bydliště v jiném třetím státě, který není členem Evropského hospodářského prostoru (EHP) nebo Švýcarskou konfederací, a účastní se v něm systému sociálního zabezpečení, podléhá v uvedeném členském státě odvodům z kapitálových příjmů v rámci příspěvků na tímto státem zřízený systém sociálního zabezpečení, zatímco státní příslušník členského státu Unie účastní se systému sociálního zabezpečení jiného členského státu je podle zásady použití právních předpisů jediného členského státu v oblasti sociálního zabezpečení, stanovené v článku 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, od nich osvobozen.

Podpisy.

( \*1 ) – Jednací jazyk: francouzština.